

WWW.UNILIB.RS

УНИВЕРЗИТЕТСКА
БИБЛИОТЕКА

СТАРМАЛИ

У Новоме Саду 10. Октобра 1885.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10. — 5. — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шиљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX. Porcellangasse, 56.) — Претплата и све што се тиче администрације пише се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда, слова као што су ова и сваки пут 30 новч. за жиг.

О ПРЕНАШАЊУ КОСТИЈУ ЉУДЕВИТА ГАЈА И ВРЛИХ МУ ДРУГОВА.

Лети, песмо моја, хрватскоме крају;
Ако немаш крила, ти на уздисају.

Отварају с' раке што другове деле,
Њине дичне кости здружити се желе.

Потомство се жељам' покојника клања,
Здружује им кости под сводом штовања.

Будилници свести и намере красне,
Носиоци мисли тако горостасне.

Ви сте сада мртви, — време напред хуји,
А ми изложени вихару, олуји.

Над здруженим гробом ту стојимо немо,
Ту стојимо немо, само уздишемо.

Ох здружени гробе, сини зраком новом,
Обасни нас топлим својим благословом;

Причај старо доба, да се ојачамо;
Научи нас оном, оном — што не знамо.

J.

К ситуацији.

Европски мир. Тако ми вере,
Ја се не разнавам.
Ко се то дере?
Не могу да спавам.

Стармали. Молим понизно,
Не дерем се ја.
Евр. мир. Да ко се дере?
Треба да се зна.

Стармали. Морам ли ја баш казат?
Евр. мир. Nur heraus! Hervor!
Стармали. Ја би реко да се дере
Берлински уговор.

Н.

У место шетње.

Митрополит Сава морао је да се уклони; српска војска је отишла на границу, трговина је стала; сабор се разишао; Герман је почео да мути; европска политика лута, само о никоме не читате да се шета. И одиста, по отом злом времену и није никоме до шетње.

„Мади“ је почео био пре неког времена, да пише по „Стармалом“ „разглаголствија“ у место шетње обећа чак да ће наставити, па ту и тутило. Ја сам дуго мислио, зашто је он то учинио, па сам напоследку смислио, да су томе судански дивљаци узрок. Јер баш у оно време, кад се „Мади“ појавио у „Стармалом“, убише Суданци „Мадија.“ Писац „разглаголствија“ кад прочита ту вест, пљесну се рукама од радости, те узвињу: Баш добро што ме убише. Мржав човек не мора држати реч, па тако нећу ни ја морати да пишем у „Стармали. Ето, такви су вам мисли.

У опште је пошло све на горе од прошлог

саборског заседања, преварио је народну странку прота (Бранковић) а овога сабора почели су већ и протић и да је варају.

Но да одете и на угарски сабор, не би ни тамо видели никаква добра. Пре неки дан су баш изпели „буџет“ пред посланике. Оно последње слово уметнуо је министар финансије, мора бити зато да приметне траг. Ал казао он буџе или буџет, ја мислим кад дође до разрачунавања, једнако ће нас боleti. Жалостива је нота тај наш буџет, још жалостивија, него удов прота. О та нота се почиње са стихом: „Дуг нам је веран друг.“

Ово дана је и знешен и буџет Босне и Херцеговине. Дај боже да је „изнешен“, јер ако га још дуго буду наша браћа порала по сити, неће далеко доћи. Скоро 8 пута више издаје тамо држава на жандаре, него на просвету. У осталом, тај рачун није сасвим тачан, јер се на просвету више троши по што у буџету пише. Министар финансије је заборавио навести, колико стаје она „Просвета“ коју уређује Јова Видић, и која излази мислим трипут недељно, а напада на све оно што је честито и српско.

У осталом, кад је о просвети реч, морама напоменути, да се у Београду јако обрађује историја. Нарочито се преврћу листови бугарске историје, па се поучава народ, шта су нам Бугари пре толико и толико стотина година све нашкودили. „Повадили су нашим владарима очи; — „њихов Симеон је опустошио Србију“ вели се и т. д. и т. д. Тешко је погодити одкуд толика жеђ за превртањем по историји. Неки мисле да то долази отуда, што је садања султан врло побожан човек, те се сваки дав моли алаху; „Не сједини боже кауре.“

„Ал шта Радић ради? — питаће неко. А то може питати тим пре, што је пре неки дан долазио један од братије манастира Војловице у Карловце Герману.

„Ваша светлост молимо се покорно, да учините

какав расположејај и с оцем Емилијаном. Не знамо шта ћемо с њим. Све нам изеде, тако да једе „по чину“, а ми и не знамо управо какав му је чин.“

— „Шта ради по цео дан,“ пита Герман.

„Броји дедовину и учи мађарски. Уложио новац, који му остаде од деде у неке папире, па час њих разматра, час се вечба у неким мађарским декламацијама. Он мисли ако има новаца и научи мађарски, не фали му владичанство. Баш је — луд.“

— „Није он луд, него сте ви. Шта му не дате каква посла?“ — вели Герман. „Нек пеца рибу, ако нема друго шта.“

Из овога се отприлике види како стоји ствар. Наши калуђери ће и без курса у Баји научити мађарски. Па није још што уче мађарски да постану владике, ал шта ће им зато новаца, то баш не разумем. У осталом могу се још промислити. Можда ће ми преко ноћ пасти на памет.

— ОМ.

У Ш Т И П Ц И.

Све новине пишу, да краљ Милан мисли на Софију. „Софија је грчка реч, а значи српски: мудрост. И ако краљ Милан одиста на то мисли, онда сигурно неће бити рата с Бугарском.

* * *

Кад данашњи српски државници обарају заједницу Бугара; колико ће времена проћи, док стану градити заједницу између Бугара и Срба?

* * *

У Србији потропише већ дивит мастила бранећи берлински уговор. А негда се мислило да тамо неће жалити ни море крви, само да се тај уговор обори.

* * *

Цео се Балкан комеша; све источне државице ишту

ПОДЛИСТАК

Маскнбал.

Било је то у великој вароши Г. На пољу и по сокаци падао је снег, да је изгледало, као да је вечни творац наумио поново да казни грешну земљу. Како је Ноју обећао, да више никада неће потопа шиљати на земљу а како је свет сад још много гори него пре потопа, то је свако морао доћи до тог уверења. е је свевишњи, да би и реч своју одржао а ипак да би грешно човечанство казнио, наумио, да га претрпа дебелим снегом. Као што из тога можете видети, снег је грозио и непрекидно падао, а зима је била — још неколико гради па да се и жива смрзне (а онда би могли све термометре до врага бацити). Ја сам на тој цичи зими седео код своје куће. Многи ми можда завиди, али нема на чему, јер ја сам — ђак. Седео сам снужен и замишљен у хладној собици својој — али ово „својој“ онако под знаком питања — бројећи на прсте, колико дана још има до проклетог првог и с болом у срцу констатовао сам, да су још пуна четир дана. Четир дана! Читава вечност! Изгледало ми је да ћу пре и страшни

суд дочекати него тај несретни први у месецу. Из тих мојих рачунских проблема пробуди ме немила али верна гошћа — зима. Полако се почела пењати с ногу на више и ја и нехотице бацим плачевни поглед на хладну пећ а из груди ми се оте болан уздах. Да бежим од куће? Али куда? Уз то питаће сетим се увек на неку пословицу, која се свршује са „зао друг.“ Зато само мудро и јуначно, очајавати не смем. И ја писам очајавао, брзо се досетим шта ћу.

Свучем ципеле, метнем столицу пред постељу, — капут зимски био је и дотле на мени — па завучем ноге под јорган; један јастук метнем пред себе, на њега физику, руке у џеп на сам тако учио. Па још шта сам учио? како се све добија топлота? Боже мој, да чудне ироније!

Еле тако сам ја седео. Збиља врата су била закључана а ако хоћете да знате зашто, ево чујте ову причицу онако уз гред па — „ем вам кажем, ем не кажем, само вам се каже.“ . . .

Могло је бити девет сати у јутру, ја сам још лежао у постељи, та у њој је тако топло. У један пут куцну неко на врати. Ја ћутим а неко опет куца. Ја не дишем а тај неко опет куца. Кад му је досадило већ а он узме метлу, која је обично у довратку стајала, и поче да чисти. Одахнуо сам! То је била моја послужавка, па је

и траже нешто, само Црва Гора гладн брке. Е баш се види, да још није време — узимању.

У новембру славиће Тиса десетогодишњицу своје истрајне в л а д е. Тада могу ако хоће и народи Угарске славити десетогодишњицу своје истрајне — н а д е.

Од затвореног песника Крашевског тражи немачка влада да призна да је крив, па да га помилује. „Нисте ме миловали ни онда, кад сам говорио да сам прав,“ одговорио им је Крашевски, „па не треба ни друкчије.“

У названом турско-каџишком, али управо српском срезу, изабран је ово дана једногласно за посланика Мађар, и то још владин човек. Ко ће ко ми?! Лако би било изабрати тамо Србина, народњака, али изабрати Мађара, владиног, то је баш био кувст.

Један Мађар је написао књигу у којој вели, да треба помађарити Балкан. А да није хтео рећи — Валкан.

По тој књизи, требали би Мађари поделити Балкан на 7 војводина. А зашто Балкан?! Ако је Мађарима до „војводине“ могу је и овде створити.

Ваљда за то.

У друштву када је, зашто увек Миле,
Када се напије, жену кући ш и љ е?
Знате л' одкуд бива, знате ли му смера?
Ш и љ а њ е му долази
Ваљда од — ш и љ е р а.

Налим.

ваљда заборавила кључ, а ја већ мислио, да је какав од — оних. Време је да устанем. Избројим: један, два, три, зајмурим и скочим из постеље. Отворим да пустим послужавку и — о небо — предамном је стајао мој кројач са метлом и рачуном у руци. . . . Као што видите имао сам разлога да се закључам и будем „предосторожан.“

Тек сам се најбоље наместио, кад неко: куц, куц. Тишина мртва. Опет: куц, куц, куц! И наука би чуо да преде. Сад већ: бу, бу, бу.

„Та отварај, кога се врага бојиш!“

„Ах, ти си, Милане! Није да си ме уплашио него ми ни крајцаре није остало у „депу.“

„Ако је тако, то је мене неко давно већ морао уплашити. Него дед отварај брзо, смрзох се овде.“

„Но код мене ћеш се сигурно угрејати!“

„Та опет је боље него у мојој соби над капијом!“

„Против тога се ја ограђујем. Погледај брале, балконека врата па дере, да ми ноге однесе.“

„Онда ћу ја под јорган.“

Нисам имао кад ни да га задржим, он се већ изуо и био под јорганом. Ја сам се ставио у стару позицију и ћутао сам. Хтео сам да учим, али нисам могао, занимао ме мој Милан. Ја носу сам му познао, да би нешто да

Ђира. Не питај ме сада ништа о Србији — хоћу рећи о Гарашанину.

Спира. А зашто?

Ђира. Ако ме на то наведеш, могу ти што рећи.

Спира. Па ако ми рекнеш шта — је онда?

Ђира. Онда ми нећеш веровати.

Спира. Ал ако ти узверујем?

Ђира. Онда, — онда ћу те испребијати овом песницом.

Спира. Е кад је тако, онда боље да ћутимо.

Ђира. Да ћутимо!

Ђира. (Ћути.)

Спира. (Још гећма ћути.)

Ђира. Ја знам шта ти мислиш.

Спира. Ја не знам шта ти не мислиш.

Ђира. Ајде опет да ћутимо!

Спира. Ајде да ћутимо!

П у с л и ц е.

□. Сад имамо „Б р а н и к“ а имамо и „Заставу.“ — Ко нам може забранити да не стојимо са заставом на бранику.

* * * Српска влада није хтела ни да чује поруку од Грекова. (Она ко вели: грекова имамо доста, шта ће нам још и овај из Бугарске.)

ми прича, што год важно, али ја сам се чинио и невешт, јер сам знао, да га то грозно једи.

Него да вам га представим. Милан Спасић, Фил. Повисок, врло младолик, рекао бих да је ћосав, али би га то грозно увредило, јер он се већ брије, премда ми никад нисмо знали, кад је обријан а кад није. Иначе је добар друг, весео и — шаљивчиња. Био је пун оригиналних вицева, ненадмашан је био у претеривању. Е сад га доста знате. . . .

Мешкољи се он под јорганом, па већ кад није могао да издржи а он ће:

„Ти немаш новаца?“

„Да ми је толико позитивних, колико имам негативних, дао бих ти одмах пет фор.“

„То је малер. Како ћемо на крај изаћи ја сам не знам. Анпумпово сам већ све могуће стрине, деде, мајке и ујаке. Прошли су и имен-дани, немам коме ни да честитам а — „маскибали“ су у најбољем жеку.“

Ја сам ћутао, одао сам се тужним мислима, он је по свом старом обичају гризао нокте, нарочито је то чинио кад га што мучи.

„Слушај! Имам један божанствен предлог. Хајдемо довече на „лудачку вечер.“

□. У Угарској ће скоро судије до бити у н и ф о р м у. То је лепо, али ми би још већма волели какву ре ф о р м у.

×. Даклем Ристић је био нуђен да у Србији састави ново министарство. Али он ко вели, ко је кувао попару, нека је и покуса.

□. Чујемо да ће онај српски официр, који је рекао да је Србија седамнаести кор аустријске војске, — да ће тај предводити кад се покрене „Rückzug in Ehren.“ (То је са свим у реду.)

×. Само не знам, хоћеду ли се неки људи и онда звати н а п р е д њ а ц и, кад пођу са целом војском натраг.

□. Али шта ћемо у томе случају са одушевљењем. То се не да једним салветом угушити.

×. Ја знам да би неки пријатељи Србији радо дали Т р н, — али не онај који она мисли.

Проба пера.

CXLI.

Зато ли је.

Да се не забрази
Терајући кера, —
За то ј' филоксера.

Да се благостање
Српско установи, —
За то су Чангови.

Да би могла сова
Увек бити јака, —
За то има мрака.

Да калуђер лакше иде
Путем целибета, —
За то му је Ката.

Да се смрдљив купус
На љубре не баци, —
Sunt благодјејанци.

Да се не би учитељ
Угојио (глађу), —
За то има плађу.

Да се не би сваки ђаво
У шампањском купо, —
За ото је скупо.

Да се луда глава
Са паметном мери, —
За то су фризери.

Да се не би судач
Без начела скит'о, —
За ото је мито.

Да се чистом вину
Што год мутно дода, —
За ото је вода.

Да се прашна истина
Окупа у шали, —
За то је „Стармали.“

Да се не би туга
Чула у сред мира, —
За то банда свира.

Ех, то је већ ужас! Још и то! Баш ми је дошло, да завитлам оном дебелом физиком, па да му запушим уста, да никад не проговори.

„Је си ли ти дошао да ме једиш или не знаш, шта говориш? Какво „лудачко вече,“ лудаче! Ако поседим још који час у овој леденици, не да ћу полудети — побеснићу.“

„Само полако. Ја се не шалим. Облачи се па хајде самном.“

Е, тако категоричној, озбиљној заповести, нисам се могао противити. За час сам био готов. Изађосмо на поље и он ми сад тек рече, да хоће Ивану, да од њега узајмимо новаца. Бадава, паметап је тај Милан ипак. Сад би ми већ жао било, да сам га физиком мало загрејао. Иван Данић има новаца увек, мора нам дати, па ма нас главе стало.

Већ смо на врати, но шта је ово опет? На врати забодено перетом парче хартије, на којој великим словима пише: „Само Срби напред! Друге не познајем.“ Јаој наопако, то је рђав знак! Али — напред! „Отварај!“

„Јесте ли ви то? Ево одмах! Само брзо унутра, јер као што видите ја нисам код куће.“

Тек што је отворио и закључао опет, а ми удесисмо милогласно у дујету: „Имаш ли новаца?“

„Шта је вама, јесте ли изгубили календар или нисте читали оно на врати?“

„Данас је „маскнбал“ — то знаш; српство мора бити заступљено на њему — и то знаш, а како ће, то је — твоја брига.“

„Али верујте, људи, немам баш ни паре. Сваки дан чекам новце. Ишао бих и сам, али...“ У место сваког одговора удеси сад Милан сам песму: „Док је нама, док је нама нашег оца Мурка.“

„Ха, каква мисао!“ Повичем ја, али се брзо тргох и с ботом притиснем руку на срце, али не можда, да га умирим, него да опипам оне празнине по којима се некад ширио сахат.

„Чиме да умилостивимо оца Мурка?“ питао сам ја.

„Ти немаш ништа, немам ни ја ништа, али има Иван и социјална питања су данас на дневном реду,“ филозофира Милан.

Јест, али се Иван не да ни осолити. „Оно истина — —, али — —.“ „Нема ту, али — —.“ Овамо, онамо једва најпосле попусти, кад смо га уверили, како ми сутра добијемо „маглу,“ *) како ћемо одмах сахат извадити и

*) добити „маглу“ — примити новце. „Продавати маглу“ — товарити бога — лагати коме.

Да се не би могла
Видети даљина, —
За то је прашина.

Да се не би плаћали
Ти фрајмони клети, —
За то су салфети.

Да се не би знале
Многе фије тајне, —
За то су колајне.

Г—д—н.

Какво су му наденули име?

То је стара ствар, да Молци свакоме поред правога имена још по које надену, и то тако пасенд, мислиш е се то име родило с' њиме; између многи и многи, наводим овде неколико: Боцкало, Чаракало, Лупало, Звонцош, Грча, Пружало, Попара, Насипало, Сукало, Намицкало, Галгоц, Клоцало, Кртог, Тумарало, Кркавац, Клопош, Мућак, Паук, Брига, Силај, Шодров, Увала, Мраз, Вашар, Цицко, Мамаљуга, Цигурација, Врабац, Мојта, Мргода, Звекан, Патак, Копун, Ларма, Цмоља, Рутоња, Гргеч, Шљапан, Фркец, Сврдлар, Јанда, Кеља, Кајафа, Агрифа, Ферцерунг, Филоксера и т. д.

Једном ће пок. прота М—ћ доћи у визиту Молцима, а ови му зготове сјајан обед. После ручка рекне прота: „Благочестиви христијани! Ја сам чуо, да ви свакоме наденете име, па да чујем, како сте мени име дали?“ Један се у друштву промигољи па рече: готов си и ти, а други дода: Маковски кец. Ђ.

какви ту још товариња није било. Иван даје напоследку сахат, али неће сам да га носи. С тим ћемо лако. Милан ће учинити услугу и каквој госпођици а неће — Мурку!

У том се већ и смркавало, време поласку. Ја и Иван шетамо горе доле, а Милан израђује код Мурка. Чекамо ми и чекамо па нам најпосле и досади. Шта је, где је? Нема га. Бре тај нас лепо насади! Освета беше прва мисао, која нам обојици паде на памет. Само док му одемо. Јест али како ћемо улазницу да платимо! Ја бих се у свом једу и насмејао, јер знам ценити духовите досетке, али Иван — јадни Иван — он моралише, очајава.

„Куд сте се вас двојица замислили?“ Прекиде нас у том глас из мрака. Одмах сам га познао. То је — Мита. Ухватим га па му испричам цео догађај са катастрофом. Кад је већ прешла свака опасност, да ће пући од смеја, поче Мита: „Е сад, шта је, ту је. Ево вам моја каса на расположењу. Читали сте ваљда онај допис из Бугарске у јучерашњем броју овдашњег листа. Дали су ми за њега 8 фор. Хајдемо на бал!“

Наравно да смо пристали, али опет нисам ја био са свим задовољан, морам се осветити Милану. Морам га насадити, говорио сам ја као за себе. Само како, како? „Ха, ђенијална мисао! Чујеш, Мито, кад је већ шпорт а

Мрзи „цивила“

У вароши нашој
Има једна вила
Која никад неће
Да гледа „цивила.“

Ал тај понос њезин
Бива тек од беде,
Јербо ти цивили
Неће њу да гледе.*).

Налим.

Гле, шта вели Neue freie Presse!

Bezüglich Serbiens scheint es sicher, dass von dieser Seite her in nächster Zeit kein die Cirkel der Diplomatie störender Zwischenfall zu besorgen steht. Die Dinge reifen langsam einer Lösung entgegen, die Serbien einen Rückzug in vollen Ehren gestatten würde.

Те новине мисле да је Србија лутка бечка, која се по ћефу даје на дроту напред гурати и натраг вући. Даклем Виделовцима остаје још та надежда, да ће се „Mit Ehren“ стрмоглавити.

Грешни путник.

Санка тражи, санка нема,
Немирна му душа грешна:
Судбина му казну спрема
Коб га чека неизбежна.

Теке што је очи свео,
Тек да грехе заборави,

*) Хм! Неће да је гледе! Ал зато је се ипак сећају и о њој песме пишу!! Слагач.

оно нека буде потпун. Та ће се „магла“ и онако развићи у недогледне даљине којечијих џепова, хајде да насадимо Милана.“

„Та само реци како, за друго се не брини,“
„Е онда хајдмо у Hartig-gasse. Ти си онако доста вижљаст па ћеш се обући у женско одело. Замолићемо још газдарицу моју, да ти буде гарде-дама, а друго је све моја брига.“

„Проницателни дух“ Митин, као да је одмах проникао и најтање ниансе мога колосалног плана.

После једно по сахата, ушла је у лепо осветљену салу за играње једна старија намаскирана госпа водећи ис под руке — сигурно ћер своју — младу једну „лепу маску“. За њима ушли смо Мита, Иван и ја.

Брзо смо нашли Милана. Ух, ала се злобно смешкао. Та мора насести. Прво сам га изгрдио, после му слажемо да смо узајмили од газдарице новаца и најпосле је наговорили да с нама дође. Милан је давно бадио око на ћерку моје газдарице, али из далека само те се сад радовао лепој прилици. Одмах се бадио на опчаравање. Кћи се стиди, мало говори и то све тихо, но толико више говорила је стара моја газдарица, којој се та граја врло допала. Нас троје се најпосле уклонимо, старица се загледала у несташне

Прошлости се диже вео,
Ње се грози у тој страни.

Грешна му се диже рука
И ножа се оштра лаћа,
Да га спасе гризних мука
— Ал огрезност још је јача.

Цео свет га давно куне,
Клетвом куне старо младо,
Ал' њему су груди пуне,
Освете би он још радо.

Сустигли га греси стари
Савест му се стреса, дрема,
Будећи се сан му квари —
Санка тражи, санка нема . . .

Лажу лаже пријатељи.
Харамбашу свога теше
Па блажећи бол му већи —
Руке тару, мукло с' смеће.

Ал' већ су му додијали,
Од себе их даље шаље,
Лисичићи долијали
А он бежи даље, даље. . .

Лутао је, тумар'о је
„Од немила до недрага“
У невољи дошло му је
Да збрлати црна врага.

Славољубљем занео се
Осветом му срце гори — —
Кад од једном али он се
Пред п е ш т ером неком створи.

играче, те тако се Милан једва осети сам са својим идеалом. Он је и ако доста велика небрига и прилично српски оригиналан, радо се забављао у женском друштву. Данас је особито галантан, све он наручује и плаћа Гледимо га. Из почетка плашљиво говори, после се примиче, постаје поверљивији, ено је већ у појетском заносу. Ми се полако примичемо, не би ли и коју реч из тог занимљивог дијалога чули.

„Та ви би постали невера своме пријатељу!“ Муца гђца „он.“

„Ах, госпођице“ — дакле: „ах“ — немојте ме мучити. Верујте, он вас обмањује! Кад би ви знали — —“ Добру је жицу погодио. Госпођица је љубоморна. Ено је из очајања искапила већ неколико чаша.

„Кад би ви знали, какав је он! Неверујте његовим лажним речима, које он сваки дан другој понавља.“

— Ао, лоло једна! Та тај би мене лепо насадио! Али овако — видећемо, ко ће боље проћи.

Да вам причам, како је госпођица „он“ јуначки одбијала нападаје подмуклог стратега, који није ништа видео, шта се око њега догађа, па како је најпосле госпођица подлегла празнећи у грозничавом очајању чашу за чашом, мислим да је излишно. Доста је да вам кажем, да је Милан

И у њу је увишао,
Да одмори кости трудне
И тек што је на тле пао
А он зачу гласе чудне:

„У пештери тражиш спаса
Презирући савест, бога;
Ал' народњег бој се гласа
Освећника, дива тога!“

— 0 —

Баш његови зуби.

Покојни поп Васа из Сомбора споречка се са својим сапароком у олтару. Око чега су се свађали — не тиче нас се, доста тога, да је „во христје“ брат поп Васа тако по усти звизн'о, да му је одма два предња зуба напоље избио. Поп Васа викне очајно: „Иду абије јего високо-преосвјашченству да те тужим.“ Иди ако ћеш самом Богу на тужбу, одговара овај.

Сутра дан опреми се поп Васа, мете она два зуба у артију, па хајд владици на тужбу. Но сабрат кад се мало размисли шта је урадио, — не свиди му се ствар, седне, напише на пок. поп Лукића у Далиће писмо (јер је знао, да ће ту бити поп Васин Абштајт-квартир) и јави Лукићу целу ствар и умоли га, да га одговори од намере његове; преда писмо поп Васином кочијашу потајно, и наложи му, да поп Васа нипошто не дозна, а напојница не фали. У вече стигне поп Васа код поне Лукића; овај га радо прими, те уђе у шталу да кочијашу покаже, како ће коље сместити. Кочијаш улучи прилику, и писмо преда Лукићу, који га прочита и мете у џеп чинећи се и невешт. За вечером поче поп Васа тужити се на сабрата, па покаже и зубе које му је избио сабрат.

Поп Лукић се из петњи жила уне да поп Васу одговори, ал бадава све. На том се сврши, и легну спавати. Дуго се поп Лукић мислио и довијао, на послетку сиђе се

био ван себе од силне среће, коју му донесе данашњи дан он је тријумфовао.

Напослетку приступимо и ми. Он је задовољно трљао руке а чинио се и невешт, само би по кад и кад бацао значајан, скривен поглед на госпођицу — Миту. Трудно се да даде разговору значај сасвим равнодушан, само је избадио по коју ласкаву фразу госпођици — он. Најпосле се усуди и замоли је да скине маску. Заклиње и мене па и гђу м а т е р, да и она свој уплив употреби, те тако мо-раде г о с п о ђ и ц а к њ и — попустити.

О, да сте видели кад год, како грозно кисело изгледа лице у пунонадежног универзитетлије, кад исчекује новце па на универзитетској табли не види исписано своје име; или да сте га видели, како изгледа, кад му се прочита сентенција, да му ни „per majores“ није помогло! Све то да сте видели тек би онда приближна појма имали о изразу лица милановог. Болно је уздахнуо, а још тужније погледао је на цедуљицу, на којој беше исписан рачун, кога је мало час келнеру са богатим „трипгелтом“ исплатио.

Н—о—ћ.

лагано с' кревета, поче цуњати по мантији док зубе не нађе: изиђе за тим напоље, попине зубе баци, а два коњска зуба замота у артију, што је слуга једва у мраку нашао. Уђе затим у собу, спусти артију у џеп па опет легне. Поп Васа се зором пробуди, па не хтеде ни вруштуковати, само на слугу да „абије“ преже. Кад слуга јави да је готов — опрости се са свима старац и оде у Нови Сад. Чим се мало дотера, терај владике. У неколико речи изјави тужбу; па одма из џепа зубе уклони владике у руку.

Владика размота, и вићи да то нису човечији зуби те рече: „Оче Василије, ово не могу бити ваши зуби.“

Поп Васа дода кроз нос: ал баш моји Ваше високопреосвјашченство! Ево одавде ми је избио бездјелник.

„Ал за бога шта говорите као дете, ево видите какви су то зуби!“ Поп Васа узне на траг, па сасвим зловољно рече: ја и наки кажем да су моји! А кад виде колики су, спужди се и замоли за опрштење, ал не пропусти приметити: то је поп Лукићево масло, тамо њему ово и оно!

Владика се слатко насмеје, а поп Васу с' благословом отпусти.

Б.

Б у б н у о т е к а .

Телеграм С. Ц. у Ф. . . .

Живот је век.

У твојој кући живот је био свет.

Изгубљени гости — ваздухом слеп.

Ми осећајући се на твој лепо стац,
још никад не заборави смо на твој дан.

Прица, Миша, Јоца, Глиша

да те поздраве у твој нови стан;

Мати и сестре у округ стран —

сви те здраве на твој лепо дан,

У име свијух — кумашин надеран.

Досуда награда.

Досуђујући награде за хумореске, које су биле у подлистки „Стармалога“ од броја 13—24. гласала су ова г. г. и овако:

Г. Илија Билбија: „Турчин Усо.“

Г. Др. Паја Ивановић: I. „Глиша и Миша;“ II.

„Ципија.“

Г. Сима Остојић: I. „Глиша и Миша;“ II. „Ципија.“

Г. Ђорђе Хацић: I. „Глиша и Миша;“ II. „Ципија.“

Г. Мита Николић: „Турчин Усо“

Г. Филакт Буковала: „Извукао лутрију.“

Гђца Марија Костић: „Турчин Усо.“

Г. Лаз. Поповић мерник: I. „Турчин Усо;“ II. „Извукао лутрију.“

Г. Ника Теодоровић: I. „Извукао лутрију;“ II. „Турчин Усо.“

Г. Пера Ранисављевић: Извукао лутрију.“

Г. Стев. К. Бошковић: „Извукао лутрију.“

Г. Ј. Миросављевић књиговођа: I. „Турчин Усо“

II. „Ципија.“

Г. Коста Каџачки: I. „Извукао лутрију;“ II. „Глиша и Миша.“

Г. Алекс. Којић (хотел Пастирка.) „Извукао лутрију.“

Г. Миша Филиповић: I. „Глиша и Миша;“ II. „Извукао лутрију.“

Гђа Марија Јојић: I. „Ципија;“ II. „Извукао лутрију.“

(Глас г. Милоша Бовдића, који је гласао у име Мартоношке читаонице нисмо могли уважити, јер није довазано да је то мишљење већине читаоничких чланова).

Резултат :

Од 16 гласача гласали су десеторица за хумореску:

„Извукао лутрију.“

Тако ова хумореска добија прву награду.

После овога највише гласова (6.) добила је хумореска:

„Турчин Усо.“

Тиме је овој хуморесци досуђена друга награда.

Издавањство „Стармалог.“

Новије књиге и листови

послате уредништву на приказ.

Литургика за српске школе и народ. Написао Н. Беговић. У Београду краљ.-српска штампарија. 1885. Цена?

Од Загреба до Сомбора. Прибрао и исписао Иксион. 1885. Штампарија Ф. Фишера и др. у Загребу. Цена?

Подвала. Комедија у 5. чинова. Написао Милован Ђ. Глишић (Награда Матице Српске.) У Београду 1885. Штампарија напр. странке. Цена 1 динар.

Враник. Излази у Н. Саду (уместо „Срп. Кола,“ које је престало) трипут недељно. Власник и издавалац Миша Димитријевић, Уредник Ник. Јоксимовић. Цена годишња 12 фр. на три месеца 3 фор.

Arkiv za Šalu i Satiru. Излази у Загребу сваких 15 дана. Стоји до краја год. 1 фор. Поједини бројеви 20 новч. — Власник и одг. уредник Јулије Рорауер.

Драматски списи М. Ђорђевића Призренца. књига II. („Златна гривна“ позор. игра — „Динамет,“ шаљива игра:) у Загребу 1885. Цена?

Српске нар. пјесме из Лике и Баније. Скупио Ник. Беговић; књига I. — Загребу 1885. — Цена!

Јавни зборови Србумаџедонаца и Старосрба. У Београду 1885. — Цена?

ШКОЛСКЕ КЊИГЕ

КОЈЕ СЕ МОГУ ДОБИТИ

У ШТАМПАРИЈИ А. ПАЈЕВИЋА У НОВОМ САДУ

ево су ове:

Буквар са сликама за срп. осн. шк. ново издање	16 н.
Упутство уз буквар за основне школе	10 „
Црквено слов. буквар са читанком ново издање	16 „
Читанка за други разред српске осн. школе	24 „
Читанка за трећи разред српске осн. школе	28 „
Читанка за четврти разред срп. осн. школе	34 „
Читанка за први и други разред нижих занатлијских школа, тврдо укоричена, 306 стр.	90 „

Још се могу добити сви бројеви „Стармалога“ од почетка до данас.

